

Arrest

nr. 321 981 van 19 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Vliertjeslaan 1
3090 OVERIJSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 5 februari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2025 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 26quater) genomen. Het betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep

instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht; het zorgvuldigheidsbeginsel; artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker ontwikkelt de geviseerde bepalingen louter theoretisch. Hij betoogt dat de volgende mogelijke risico's zich kunnen stellen voor Dublin-terugkeerders vanuit België naar Kroatië: Onveilige omstandigheden in de opvangcentra; Beperkingen op toegang tot asielprocedure; Risico van collectieve uitzetting; Korte verwerkingstijden en wachttijden; Risico van schending van EU-wetgeving. Verzoeker uit zorgen over tekortkomingen in het Kroatische asielsysteem: Beperkingen in opvang en ondersteuning; Zorg over het functioneren van de asielprocedure; Vertrouwen in de uitvoering van de Dublin Verordening; Gebrek aan juridische bijstand; Mensenrechtenkwesaties. Verder citeert verzoeker omtrent een opschorting van de overdrachten door Nederland van 2023. Voorts ontwikkelt verzoeker de Dublin-III-verordening en de artikelen 3 EVRM en 4 Handvest theoretisch.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-Verordening dat verzoekende partij eveneens geschonden acht en dat als volgt luidt: *"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."*

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening wordt slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel EU-Handvest en artikel 3 EVRM. Zodoende dient de verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan Kroatië vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132)

In de bestreden beslissing wordt zowel gemotiveerd over de algemene situatie in Kroatië voor verzoekers van internationale bescherming die in het kader van de Dublin-procedure worden overgebracht, als met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoeker op basis van de elementen die hij in zijn Dublin-verhoor heeft aangereikt.

Met betrekking tot de Dublin-III-verordening wordt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer M(...), S(...), verder betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 28/10/2024 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 28/10/2024 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 en 14 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Een eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 18/10/2024 in Kroatië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Een tweede treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Kroatië op 18/10/2024.” En: “Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” En: “Betreffende zijn verklaring dat hij in Kroatië geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. We wensen te benadrukken dat betrokkene, indien hij geen verzoek in Kroatië wilde indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Kroatië weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.”

Verzoeker laat het motief aangaande zijn leeftijd ongemoeid: “Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene minderjarig te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op (...)/10/2007. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitte echter twijfel omtrent de leeftijd van betrokkene. Op 06/11/2024 werd een medische test georganiseerd om te controleren of betrokkene jonger of ouder dan 18 jaar is. Deze test vond plaats in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg (KU Leuven). De conclusie luidt als volgt: “Op basis van het voorgaande kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat S(...) M(...) op datum van 06-11-2024 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger. Immers eens de wijsheidstanden volgroeid zijn zal ook met toenemende leeftijd deze methode de werkelijke leeftijd onderschatten aangezien geen verdere veranderingen radiologisch optreden. Vandaar het belang van de radiografie van het sleutelbeen.” De medische test toont aan dat betrokkene meerderjarig is. Zijn geboortedatum werd vastgelegd op 15/10/2001. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 16/01/2025 verklaarde betrokkene hieromtrent dat hij minderjarig is, echter dat hij dat niet kan bewijzen a.d.h.v. een taskara of paspoort.”

Met betrekking tot het non-refoulementbeginsel wordt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd: "Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel."

Uit de bestreden beslissing blijkt een uitgebreide redenering aangaande de situatie van asielzoekers in Kroatië en over het feit dat niet kan worden besloten tot een systematisch en automatisch risico op ernstige aantastingen in de zin van artikel 3 van het EVRM in het geval van een terugzending van een asielzoeker en dit bij toepassing de Dublin reglementering:

"Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het akkoord van 23/12/2024 wordt gegarandeerd dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal plaatsvinden overeenkomstig de nationale wetgeving en verplichtingen verbonden aan de EU- en internationale wetten. "The Ministry of Interior of the Republic of Croatia guarantees that examination of the application of international protection of the said person will take place in accordance with national legislation and obligations under EU and international laws."

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren."

Het akkoord van 23 december 2024 voorziet in garanties ten aanzien van de verzoekende partij. Specifiek over de verklaringen van verzoeker stelt de bestreden beslissing:

"Betreffende zijn verklaring dat hij in Kroatië tegengehouden werd door de grenspolitie, er verplicht zijn vingerafdrukken diende af te staan en dat hij vervolgens een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten omdat hij weigerde asiel aan te vragen, wensen we vooreerst op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Kroatië geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

We wensen te benadrukken dat betrokkene, indien hij geen verzoek in Kroatië wilde indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Kroatië weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. (...)

Betreffende zijn verklaring dat hij in Kroatië geslagen werd door de politie, wensen we er vooreerst op te wijzen dat we in deze enkel beschikken over een mondelinge verklaring van betrokkene en dat hij geen enkel begin van bewijs over deze verklaring aanbracht. Uit de verklaring van betrokkene kan echter besloten worden dat deze vermeenden feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij in Kroatië tegengehouden werd door de grenspolitie en er verplicht zijn vingerafdrukken diende te geven, wat tevens aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden.” En: “Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn neef in België woont. Hij gaf aan dat deze getrouwd is met een Belgische. We wensen er echter op te wijzen dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.” En: “Betreffende zijn verklaring dat hij in Kroatië geslagen werd door de politie, wensen we er vooreerst op te wijzen dat we in deze enkel beschikken over een mondelinge verklaring van betrokkene en dat hij geen enkel begin van bewijs over deze verklaring aanbracht. Uit de verklaring van betrokkene kan echter besloten worden dat deze vermeenden feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij in Kroatië tegengehouden werd door de grenspolitie en er verplicht zijn vingerafdrukken diende te geven, wat tevens aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties.”

Aangaande de behandeling van asielzoekers stelt de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze:

“In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van

de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', p. 24). Gevallen van teruggrijping die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijping namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het akkoord van 23/12/2024 wordt gegarandeerd dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal plaatsvinden overeenkomstig de nationale wetgeving en verplichtingen verbonden aan de EU- en internationale wetten. "The Ministry of Interior of the Republic of Croatia guarantees that examination of the application of international protection of the said person will take place in accordance with national legislation and obligations under EU and international laws."

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren."

Aangaande de opvang wordt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd:

“Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat, hoewel er in 2023 een record aantal aanvragen om internationale bescherming werden gedaan in Kroatië, er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 91-93).”

Met betrekking tot verzoekers gezondheidstoestand wordt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd

“Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij pijn heeft aan zijn rechterbeen nadat hij door de Kroatische politie geslagen werd. Tot op heden werden er echter geen medische attesten of andere objectieve elementen neergelegd die aangeven dat hij in Kroatië niet de nodige zorg zal ontvangen of die een overdracht aan Kroatië verhinderen of die aangeven dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA p. 100). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De lezing van dit rapport leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt de betrokken informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat als omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Met betrekking tot verzoekers verklaring wordt in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd: *“Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 16/01/2025. Hij verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Verder verklaarde hij dat zijn oudere neef B(...), familienaam onbekend, in België erkend is. Het gaat om een meerderjarig familielid met wie hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Verder gaf hij aan dat hij geen familieleden heeft die in een andere Lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.” En: “Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn neef in België woont en getrouwd is met een Belgische. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er tegengehouden werd door de grenspolitie en verplicht zijn vingerafdrukken diende af te staan. Hij verklaarde dat hij daarna een dag en nacht vastgehouden en geslagen werd door de agenten, om vervolgens een bevel te krijgen om het land te verlaten omdat hij weigerde asiel aan te vragen. Op 10/12/2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Deze stemden op 23/12/2024 in met dit verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Betrokkene is in Kroatië gekend als M(...), S(...), geboren op (...)/01/2005, NAT. Afghanistan. Hij dient overgedragen te worden via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.”*

De Raad wijst erop dat verzoeker slechts een dag op het grondgebied van Kroatië verbleven heeft, nadat hij aangeeft sedert zijn vertrek uit Afghanistan in 2021, twee jaar in Turkije te hebben verbleven en daarvoor twee jaar in Iran.

Aangaande de verwijzing van verzoeker naar pushbacks aan de grens, dient te worden opgemerkt, zoals uit de bestreden beslissing blijkt, dat dit niet van toepassing is op verzoeker, die, na uitdrukkelijk akkoord van de Kroatische instanties, als Dublin-terugkeerder, via de luchthaven van Zagreb, aan de Kroatische instanties zal worden overgedragen.

Waar verzoeker stelt dat jurisdicties van verschillende lidstaten zich verzetten tegen een overdracht aan Kroatië en verwijst naar een arrest van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoont in welke mate deze rechtspraak verweerder en de Raad bindt. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de Nederlandse Raad van State in een uitspraak met nr. 202303599/1/V3 van 13 september 2023 oordeelde dat de overheid *“zich terecht op het standpunt [heeft] ingesteld dat hij op basis van de bevindingen uit het door hem verrichte onderzoek voor Kroatië uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De vreemdeling legt niet uit waarom hij desondanks een reëel risico loopt op een met artikel 4 van het EU Handvest een artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling bij overdracht aan Kroatië.”* In zijn arrest verwijst de Nederlandse Raad van State onder meer op de algemene garanties die de Kroatische overheid geeft.

De bestreden beslissing erkent dat het AIDA-rapport kritische opmerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië, maar dat de drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet wordt gehaald. Verzoeker brengt geen andere informatie aan die kan aanleiding geven tot een andere zienswijze. Er blijkt niet dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van artikel 20(5) van de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen, geen effectieve toegang zouden krijgen tot de asielprocedure of opvang. Waar wordt verwezen over het politiegeweld bij pushbacks aan de grens, merkt de Raad op dat verzoeker als Dublin-terugkeerder geen risico loopt om geconfronteerd worden met een (illegale) pushback vermits hij aan Kroatië wordt overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden en in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij geen algemene situatie van systeemfouten waaruit zou voortvloeien dat de verwerende partij de overdrachten naar Kroatië in het algemeen zou moeten stoppen aannemelijk heeft gemaakt. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van verzoekende partij te behandelen, verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-Verordening. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is niet ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftientig door:

M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MILOJKOWIC